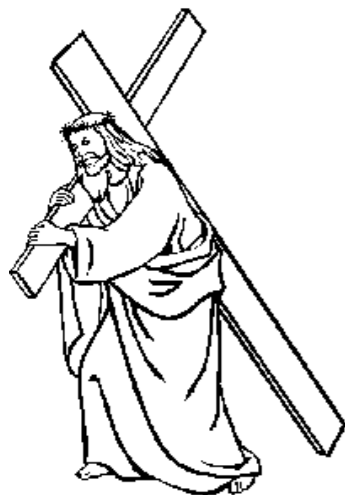

INFO

**Každý pátek
v postní době křížová cesta
v kapucínském kostele
po večerní mši svaté.**

Pravidelný pořad bohoslužeb

v Mělníku a okolí

Neděle:

- 8.00 - kostel sv. Vavřince na Pšovce
- 9.30 - kostel sv. Petra a Pavla (Na Vyhlídce)
- 11.00 - kostel Narození Panny Marie v Záboří
- 18.00 - kostel sv. Ludmily (Pražská ulice)

Úterý:

- 17.00 - kostel kapucínů (nám. Míru)

Středa:

- 7.30 - kostel sv. Ludmily (Pražská ulice)

Čtvrtek:

- 7.30 - kostel sv. Ludmily (Pražská ulice)

Pátek:

- 16.30 - kostel kapucínů (nám. Míru) - adorace nejsvětější svátosti
- 17.00 - mše sv.

Sobota:

- 7.30 - kostel sv. Ludmily (Pražská ulice)
- 17.00 - kostel sv. Václava ve Vysoké (mše s nedělní platností)

Mělník

Pšovka

Záboří

Vysoká

Šemanovice

Medonosy

POSTNÍ SBÍRKA 2014

Původ této postní sbírky je v Německu. Během postní doby se celá rodina nebo jednotlivci zřikají části svého nadbytku a šetří do sáčků, které přinesou na květnou neděli do kostela. Ty jsou pak společně s obětními dary nesené k oltáři.

Nyní však k pojmu nadbytek - každý si jistě uvědomuje, které výdaje jsou pro jeho život postradatelné - ať už to jsou peníze za sladkosti, kosmetiku, alkohol apod. V dnešní době se máme dobře a půst se pro leckoho stává pouhým koloritem, tak jako k této postní době patří fialová barva. Umíme si také odříct to, co už nemusíme mít, trochu se uskromnit, a peníze ušetřené za tyto věci uložit do sáčku?

Milí farníci, rozhodli jsme se, že každý rok vyhlášenou postní sbírku věnujeme postupně jiné naší farnosti.

„... Od středověku naplňovaly svým zvukem křesťanské katedrály a tajemnou proměnou se staly především nástrojem modlitby. Nositelem duchovních obsahů. V dnešním uspěchaném a přetechizovaném světě mají právě varhany tu magickou moc oslovit v nás ony hlubší sféry našeho bytí, přivádět nás ke klidu, k usebrání a k meditaci.“

Petr Eben

Naši milí,

v roce 2004, tedy již před deseti lety, což není z hlediska lidského života nejméně, jsme započali dílo, o které se snažily opakovaně generace našich předků: dát našemu svatostánku nástroj znějící jako modlitba, pozvedající duši k Bohu a Jeho oslavující.

Ač se někomu mohla zdát realizace této myšlenky zpočátku nemožná, s pomocí Boží a našim úsilím se nyní blíží svému naplnění. Na slavnost Ježíše Krista Krále budou nové varhany slavnostně posvěceny Otcem biskupem Janem. Ještě bychom však potřebovali Vaši pomoc.

S prosbou o ni přicházíme nyní, na počátku doby postní a vyhlašujeme sbírku, která nám pomůže společné dílo završit. Odříkání se změnilo v modlitbu. Děkujeme Vám.

*za farnost P. Jacek Zyzak MS a P. Mirosław Materko MS
za občanské sdružení MOOS Renata Špačková*

**bankovní spojení: 35 - 7012610297/0100
(sbírkový účet u KB a. s., pobočka Mělník)**

**Můžete také přispět klasickou formou do sáčku,
které můžete přinést do kostela na květnou neděli.**

„Čistý srdcem je ten, kdo pohrdá pozemskými věcmi a hledá nebeské, nepřestává se klanět Pánu, pravému Bohu a vidět ho čistým srdcem a duchem.“

sv. František z Assisi

Římskokatolická farnost Proboštství Mělník

Na Vyhlídce 18, 276 01 Mělník, mobil: 731 518 750

Spravujeme též farnosti: Mělník - Pšovka, Záboří, Vysoká, Šemanovice, Medonosy.

Duchovní správu zabezpečují Misionáři Matky Boží z La Saletty: P. Jacek Zyzak, MS; P. Mirosław Materko, MS

Více o nás a o naší farnosti: www.saletini.cz

Na Vaše příspěvky do tohoto zpravodaje se těšíme na adrese: farnostmelnik@quick.cz; saletini@seznam.cz.
Můžete je také osobně předat duchovním správcům.

Popeleční středa - základní informace

Popeleční středou vstupují věřící do čtyřicetidenního postního období, které je přípravou na oslavu Velikonoc. V liturgickém kalendáři katolické církve je to středa, která předchází první neděli postní a označuje začátek postní doby. Datum Popeleční středy je pohyblivé a odvíjí se od data Velikonoc.

Zavedení „popeleční středy“ se datuje někdy do 6.-7. století, kdy byl začátek postního období přeložen ze 6. neděle před Velikonocemi na předcházející středu, aby se z postní doby vyčlenily jednotlivé neděle, které nejsou chápány jako postní den.

Popelec, aneb „Jsi prach“

Již od konce 11. století se na Popeleční středu uděluje popelem znamení kříže na čelo (= popelec) s formulí: „Pamatuj, že prach jsi a v prach se obrátíš“ (srov. Gn 3,19), nebo „Obraťte se a věřte evangelium“ (Mk 1,15). Přijetí popelce je znamením kajicnosti převzatým z biblické tradice a uchovávaným v církvi až do dnešní doby. Symbolicky se tak naznačuje stav člověka, který vyznává před Bohem svůj mnohdy špatný život, své nepravosti, svůj hřích a vyjadřuje vůli vnitřně se obrátit s nadějí, že mu Bůh odpustí. Popel, symbol smrti a nicotnosti, se získává ze spálených palmových a olivových ratolestí (ev. „kočiček“ - v našich krajích) posvěcených v předešlém roce na Květnou neděli.

„Při udělování popelce se říká: „Pamatuj, že jsi prach a v prach se obrátíš“ (srov. Gen 3,19) anebo opakuje Ježíšovu pobídku: „Čiň pokání a věř evangelium“ (srov. Mk 1,15). Jak důležité je slyšet a přijmout tyto výzvy právě v této naší době! Jsme omezenými tvory, hříšníky, kteří ustavičně potřebují pokání a obrácení. Soudobý člověk, který deklaruje svou totální nezávislost na Bohu, se stává otrokem sebe samého a často se ocitá v neutěšené izolaci. Výzva k obrácení je proto pobídkou k návratu do náruče Boha, něžného a milosrdného Otce, k důvěrnému odevzdání se Mu.“ (Benedikt XVI.)

Půst jako takový

Popeleční středa je v katolické církvi dnem přísného postu (půst od zdrženlivosti masa a půst „újm“ - jen jednou za den úplné nasycení). Výzva k obrácení a pokání

Ježíšova výzva k obrácení a k pokání, která zaznívá na Popeleční středu, nemíří především na vnější skutky, „žíněné roucho a popel“, posty a umrtvování, nýbrž na obrácení srdce, na vnitřní pokání a obnovu. Bez toho by vnější kající skutky zůstaly neplodné a lživé. Vnitřní obrácení motivuje k tomu, aby se takový postoj projevil i navenek. Jde o radikální rozchod s hříchem, což znamená odvrácení se od zla a naopak nové zaměření celého života k Bohu.

Toto obrácení ovšem není výsledkem jen jakési „duchovní gymnastiky“, ale je především působením samého Boha v životě člověka. Bůh nám dává sílu a možnost začít znovu. Když objevíme velikost Boha a jeho pozitivní vztah k nám, snažíme se odpovídat adekvátním způsobem.

Rozmanité projevy a prostředky

Vnitřní pokání křesťana může mít velmi rozmanité projevy, které se vhodně modifikují podle potřeb doby. Tradičními a staletými osvědčenými prostředky pokání jsou: modlitba, odříkání – „půst“ a „almužna“ – tedy dobrodiní činěné ve prospěch těch, kdo jsou na tom hůře než my. Vedle klasických forem se současné době se v řadě zemí rozšiřuje např. „ekologický půst“ - omezení zbytečných jízd autem apod. Vždy ovšem půst vychází z biblické a církevní tradice a je zaměřen na zkvalitnění vztahu k Bohu, k druhým lidem i k sobě samému, a tím může ve svých důsledcích vést i ke zlepšení života a atmosféry v celé společnosti.

Prostředky na cestě obrácení

Modlitba

Modlitbou se sblížíme s Bohem. Je příležitostí přezkoumat a probrat s Pánem vše důležité z našeho života. Modlitba je ale též projevem naší lásky k bližním, modlíme-li se za druhé, za známé i neznámé, za lidi, kterým tato služba může prospět.

Několik tipů:

- Učiň si z modlitby zvyk: modli se ráno, večer, před jídlem.
- Modlete se společně v rodině, pro začátek alespoň při zvláštních příležitostech.
- Čti bibli: nejprve možná jen spontánně, později pravidelně.
- Vyprávěj o Bohu dětem.
- Účastni se liturgického života své farnosti: křížové cesty, bohoslužby smíření...
- Snaž se o dobré myšlenky, jsou předpokladem každého rozvoje.

Modlitbou už je vědomý život v Boží přítomnosti

Půst

Postem zdaleka není myšleno jen odepření si jídla. Půst je zřeknutí se čehokoliv, co je v našem životě postradatelné, zbytečné nebo překážející, co nás spoutává. Skrze něj dáváme ve svém životě větší prostor Bohu a máme možnost více poznat sami sebe...

Několik tipů:

- Cvič se ve zdrženlivosti: v jídle, pití, kouření, sledování televize, nakupování...
- Dodržuj Popeleční středu a Velký pátek jako zvláštní dny půstu: jen jednou se najez dosyta a odřekni si maso.
- Přinášej páteční oběť - může mít různé formy: zřeknutí se masa, omezení konzumu. To, co je díky této páteční oběti ušetřeno, by mělo přijít k dobru lidem v nouzi. Smyslu páteční oběti odpovídají také různé formy osobní a společné modlitby stejně jako služba a pomoc druhým.

- Jako postní oběť dej stranou určitou částku peněz: pro hladovějící a jinak trpící

Zřeknutí znamená, když k nutkání „muset mít“ řekneme ne. Zřeknutí se znamená svobodný, zodpovědný a uvědomělý život.

Almužna, činění dobra

Almužnou, činěním dobra - tím, čeho se postem vzdáme, můžeme obohatit toho, kdo to potřebuje. Almužna může znamenat: dávat sebe, svůj čas, zájem, trpělivost, hmotné prostředky všem těm, kteří to potřebují. Počínaje vlastními dětmi, životními partnery, rodiči, až po lidi osamělé, nešťastné, trpící, únavné... Zřeknutím se něčeho ve prospěch bližních realizujeme základní přikázání lásky a ztotožňujeme se s Kristem.

Několik tipů:

- Pomáhej druhým nést jejich nouzi a poznávej skrytou bídu.
- Otevři uši i srdce pro malomyslné, bezradné a zoufalé.
- Měj starost o staré, nemocné a postižené lidi.

České slovo almužna vzniklo z řeckého elemosyné, které znamená milosrdenství, milosrdný vztah. Dobro činíme už tehdy, když s druhými sdílíme čas a pozornost, radost i bolest.

Smíření

Několik tipů:

- Připravuj se na smíření v myšlenkách. Smíření není především něco, co musí být protřpěno, ale něco, co musí být slaveno. Smíření s Bohem a s bližním je pramenem radosti.
- Účastni se na slavení smíření bohoslužebnou formou: především při bohoslužbě pokání a ve svátosti smíření.
- Nech v sobě působit smíření, které ti bylo dáno.
- Sám nabízej smíření: učiň první krok k novému společnému začátku - objevuj v druhém to dobré - vzpomeň na to vše společné pěkné.

Smíření je postoj, který nás orientuje na Boha. Zakusit smíření znamená vyměnit zlo za spásu.

PROČ se modlit křížovou cestu?

Již dva tisíce let nás posiluje jistota víry, že na život nejsme sami. Těsně před svým návratem k Otcí přislíbil Pán Ježíš svým učedníkům: „Já jsem s vámi po všechny dny až do konce světa!“ (Mt 28,20). Tím ale řekl totéž i všem generacím věřících, vždyť on žije a je „stejný včera i dnes i navěky“ (Žid 13,8). Každý z věřících v Krista na sobě může zakoušet jeho věrnost tomuto zaslíbení; stačí, že se mu s vírou otevře a spolehne se na něj.

Propojit vše těžké v našem životě s Kristem

Modlitba křížové cesty potom není jen příležitost, jak si uvědomit, že náš život je plný temných a bolavých skutečností; to víme i bez ní. Je to především jedinečný způsob, jak vědomě propojit to těžké v našem životě s Kristem a s mocí jeho lásky, jak si uvědomit a prožít, že na životní těžkosti nejsme sami. Je tu Pán, který se nás chce ujmout a provést nás každým údolím smrti (srov. Žl 23,4), dát nám i v temnotách toho, co prožíváme, zakusit svoji přítomnost. Vždyť pro něho „žádná tma není temná; noc jako den svítí, temnota je jako světlo“ (Žl 139,12).

Žít v Ježíšově přítomnosti však neznamená pouhé vágní vědomí toho, že Bůh někde je a nějak o nás ví... Svým vtělením s námi Ježíš navždy spojil svůj život, a to tak intenzivně, že všechno, co žijeme, prožívá spolu s námi. Říká to zřetelně ve svém podobenství o posledním soudu (srov. Mt 25,31-46), kdy se ztotožňuje s hladovými, žiznivými, s těmi, kteří jsou na cestách, kteří trpí nouzí, nemocemi a pronásledováním. Jako by nám tím chtěl říci: „Byl jsem s tebou, když jsi měl hlad, když jsi byl nemocný, když jsi trpěl samotou a úzkostí, když jsi byl nespravedlivě osočován...“

Ježíš nám rozumí zevnitř

On je s námi jinak než ostatní lidé. Naši bližní jsou s námi jakoby „zvenčí“. Snaží se nás pochopit, potěšit, podat nám pomocnou ruku. Avšak Ježíš, který přebývá v našich srdcích, je s námi „zevnitř“. To je úplně jiná úroveň a kvalita sdílení, lásky a pomoci. Není s námi jako ten, kdo nás na chvíli navštíví a projeví svůj soucit, nabídne pomoc, a pak se vrátí domů, ke svým starostem a ke své práci. Ježíš s námi spojil svůj život naprosto a navždy: my jsme v něm a on je v nás, tedy všechno, co prožíváme, prožívá s námi. Rozumí nám zevnitř, vždyť jsou to naše starosti, trápení, naše nemoci a bolesti, které na sebe vzal – jakožto zaslíbený Boží služebník, muž bolesti, znalý utrpení (srov. Iz 53,3-5). Právě proto, že náš Pán prošel křížovou cestu před námi, neboli prošel utrpením ve všech možných podobách, je nám i v našem trápení blízko a rozumí nám. Jak říká Písmo: „Náš velekněz není takový, že by nebyl schopen mít soucit s námi, slabými. Naopak! Vždyť on sám byl vyzkoušen ve všem možném jako my, ale nikdy se nedopustil hříchu“ (Žid 4,15).

To je pro nás důvod, proč si nezoufat ani v těžkých situacích života a proč nepropadat

beznadějí při pohledu na stav světa kolem nás. Právě Kristova přítomnost v našem životě je cestou, jak dobře projít i obdobími nesnadnými, jak neztratit naději v životních zkouškách. Ale nejen to, cílem není těžkosti pouze dobře „zvládnout“ – ve spojení s Kristem může být všechno těžké, co prožíváme, Boží mocí proměněno v životodárnou zkušenost. Pokud se svými slabostmi a dokonce i selháními přijdeme k Pánu, mohou se stát prostorem pro vylití nové milosti (srov. Řím 5,20). A v neposlední řadě – ze zkoušek můžeme vyjít proměnění my sami, tak jako náš Pán, kterého Duch vyvedl na poušť, kde byl pokoušen, ale z pouště se vrátil plný Boží moci (srov. Lk 4,14). Díky jeho vítězství nad zlem a nad smrtí se proto může i každé naše trápení stát cestou a mít v našem životě hluboký smysl.

Naše slabost - cesta záchrany

Ježíšovo utrpení a jeho cesta skrze lidskou bolest a slabost, ve které se zjevila nesmírná Boží moc a Boží moudrost (1 Kor 1,23-24), je základní cestou k pochopení a proměnění našeho života. Není divu, že apoštol Pavel zvolil velmi radikální vyjádření: „Rozhodl jsem se totiž, že u vás nechci znát nic jiného než Ježíše Krista, a to ukřižovaného“ (1 Kor 2,2). V Ježíšově utrpení nejde o božské divadlo, ale o zjevení velikosti Boží lásky k nám: zde trpí Bůh pro člověka, skrze utrpení nás vykupuje a svým utrpením se ztotožňuje s každým trpícím.

Tím pro nás také otevřel cestu záchrany skrze naši slabost. To, co ze slabosti v jakékoli podobě dělá něco negativního a nepřijatelného, je především nepřítomnost Boha, naše vzdálenost od zdroje milosti a lásky Boží, uzavřenost do nás samotných. Křížová cesta může být tedy jedinečným nástrojem, jak se ještě újeji spojit s Kristem a zakusit milost uzdravení. Na Něm se naplnilo starozákonní proroctví: „Jeho rány nás uzdravily“ (Iz 53,5; 1 Petr 2,25). A tyto rány mají moc nás stále uzdravovat a proměňovat.

Zastavení, která nejsou v Bibli

Snad zbývá dodat, proč v křížové cestě rozjímáme i nad zastaveními, která nejsou doložena svědectvím Písma. Odpověď je prostá: sám lidský život vytvořil tato zastavení, ve kterých lidé nechtěli zůstat sami. Dnes už nejsme schopni zrekonstruovat Ježíšovu cestu od Piláta až na Golgotu přesně krok za krokem. Ale zastavení, která vytvořila křesťanská tradice, jsou vyjádřením víry, že Ježíš je s námi v každé situaci, i když to necítíme, a že může všechny těžké chvíle našeho života proměnit svou mocnou přítomností.

Modlitba křížové cesty je tedy příležitost, abychom ho na své vlastní cestě rozpoznali; ne jako toho, kdo stojí mimo nás, kdo sleduje, jak ji zvládáme, ale jako toho, kdo žije, raduje se a trpí v nás. Je to příležitost pro setkání s ním ve vlastním srdci, které často bývá životními trápeními sevřené, neschopné přijmout lásku Boží ani lidskou.